

HAYAL SÖZLEŞMESİ
DERNEĞİ

hayalden

gerçeğe

Dilek Yardımcı

tudem

hayalden
gerçeğe

Dilek Yardımcı

HAYALDEN GERÇEĞE

© 2023, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Dilek Yardımcı
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Barış İnce
KAPAK RESMİ: Deniz Üçbaşaran
GRAFİK UYGULAMA: Aslı Kurt

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2024 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-835-6
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

hayalden
gerçeğe

Dilek Yardımcı

 tudem

Dilek Yardımcı

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği Bölümünden mezun olmuştur. Fotoğraftaki sevimli görüntü aldatıcıdır çünkü kendisi ileri derecede hastadır ve çocuklar için oldukça tehlikeli(!) olan “KOB” virüsü (Kitap Okuma Bağlılığı) taşımaktadır. Öğretmenlik hayatı boyunca zavallı öğrencilerine bu virüsü bulaştırmaya çalışmış, çoğunlukla da başarılı olmuştur ama onun çok sinsi bir planı daha vardır: Bütün çocuklara okuma virüsü bulaştırmak ve onları kitap okumadan duramayacak hâle getirmek. Yolunun zorlu ve uzun olduğunun farkındadır ve o günleri iple çekmektedir.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

- Hayal Sözleşmesi (roman)
- Hayallerin Ötesinde (roman)
- Hayalden Gerçeğe (roman)
- Zıpır Özgürlük Peşinde (roman)
- Zıpır Gizli Görev (roman)
- Benim Duvardan Farkım Ne? (roman)

Bölümler

Sıcak Takip	9
Hayal Sözleşmesi Derneği (Bizim Mekân)	13
Benim İlk Öğretmenim Tavuktu	22
Ekip Toplantısı	28
Böyle Sebep mi Olur? - 1	37
Her Şey Derneğimiz İçin - 3	40
Çocukluğunu Yaşamak - 1 (Takip Hikâyesi)	45
Bir Ceza Aldım Her Şey Değişti	57
Böyle Sebep mi Olur? - 2	86
Her Şey Derneğimiz İçin - 4	95
Çocukluğunu Yaşamak - 2	102
Festival	106
Nasıl Yani?	113

Okura Sesleniş

Sevgili çok tatlı okur, şunu bil ki sen bir kahramansın. Üçüncü kitapla ilgili isteklerin ve soruların olmasaydı bu kitap olmayacaktı. Bizim uyuşuk yazara kalsaydı çok beklerdin. İlk iki kitabı yazmak için gecesini gündüzüne katan yazar, nedense sıra benim hikâyemi yazmaya gelince hiç oralı olmadı. Hayır, yani benim neyim eksik? Özlem'e, Bengisu'ya ve Ege'ye gösterdiği hassasiyeti neden bana göstermedi? Ama ben pes etmedim. İşte karşınızdayım.

Türkçe öğretmenimiz ve yaşam rehberimiz Eda Öğretmen'e çok teşekkür ediyorum. O bize kitap okutmak için onca mücadeleyi vermeseydi, ben bu kitabı yazamazdım. Çünkü kitap okumamak için çok direnmiş ama pes etmeyen savaşçı bir öğretmene teslim olmak zorunda kalmıştım. Eda Öğretmen inancını yitirseydi bugünkü Hasan olamazdım. Evet; bir mühendis, doktor, öğretmen, hukukçu olmadım ama iyi bir okur oldum. Düşünmeyi, sorgulamadan kabul etmemeyi, farklı dünyalara saygı duymayı, problemlere çeşitli çözümler bulmayı, 1+1'lere sığdırılan yaşamlarımızda sayfaların arasında kaybolmayı ben kitaplardan öğrendim. Keşke herkes okusa, herkes bir kitabın içinde kaybolup kendi benliğini bulsa...

(Bu cümleler Eda Öğretmen'i ağılatacak kesin. Yukarıdaki paragrafı bütün Türkçe öğretmenlerine ithaf ediyorum. Hatta çocuklara kitap okuma alışkanlığı kazandıran bütün öğretmenlere...)

Ter bastı beni. Hayallerin Ötesinde kitabının sonunda ayrılığın acısıyla ciltler dolusu kitap yazacak kadar dertliyen kurduğum bir cümle yüzünden karşınızdayım. Öncelikle bizimkiler inanmadılar tabii. Hatta Bengisu, “Hasan bu işte!” dedi. İnanıp inanmama meselesini size bıraktı. Ancak şunu belirtmeliyim ki sevgili okur, beni çok iyi tanımışsın. Alınmasınlar ama bizimkilerden daha iyi olduğun bir gerçek. Belki de onlar, şaka olmasını diledi. Ama şaka değildi. Laf benim ağızımdan bir kere çıkar. Üçüncü kitabın yazarı ağırlıklı olarak ben olacağım. Arada birkaç sürpriz konuk yazara da hazırlayın kendinizi.

Siz bakmayın ilk girişteki havalı cümlelerime. Kitabı yazarken zorlandığımı itiraf etmeliyim. Yazar da zorlandı. Önceki kitapta, ikisi öğretmen biri doktor olan anlatıcılarla oldukça rahattı. Ben, garibim yazarın ayarını bozdu. Onu bunalıma soktum. Ama bir şekilde bitirdik kitabı. Aradaki saçmalamalarım ve konu dışına çıkmalarım için ne olur yazarı suçlama. O, Hasan'ı Hasan'ın ağızından anlatmak zorundaydı. Umarım benden sonra yazmayı bırakmaz.

Bırakmaz, bırakmaz seviyor yazmayı. Ama saçları eskisi kadar siyah değil. Griler, yer yer de beyazlar çoğaldı. O da benden ona hatıra olsun. Her aynaya baktığında bizi hatırlasın değil mi?

Hasan Demir
(8-A'nın neşe kaynağı)

Sıcak Takip

(Hayallerin Ötesi'nden iki yıl sonra. Yer İstanbul. Hayal Sözleşmesi ekibinin üç yiğidi bir görevde, çok ciddi bir takip operasyonu var.)

“Kanat-1'den But-1'e, takip nasıl gidiyor?”

“Sayende gitmiyor Hasan!”

“But-1, isimlerimizi kullanmıyoruz, lütfen dikkat edelim! Aaaaaa ama koskoca operasyonu mahvedeceksiniz canım! Benim adım Kanat-1, seninki de But-1.”

“Ya he he Hasan. Pabucumun operasyonu. Sanki savaştayız!”

“Lütfen yaptığımız işi ciddiye alalım But-1. Hasan deme, Kanat-1 diyeceksin. Şu an neredesiniz?”

“Cehennem dibinde Hasan. But-1 nedir ya, başka isim yok muydu? Takmışsın kafayı tavuğa!”

“Ne var İlker? Ne olmuş tavuğa? Güzide bir hayvan işte.”

“Benim tavuklarla sorunum yok Hasan. Seninle var. Bu ne ya, neden böyle konuşuyoruz?”

“Bütün film ve dizilerde böyle oluyor da ondan.”

“Biz film ya da dizi çekmiyoruz Hasan. Altı üstü bir çocuğu takip ediyoruz. Ama ben kanatla butla uğraşıyorum.

Allah'ım kafayı yiyeceğim. Başka isim bulamadın mı?”

“Tavuk kırmızı çizgim İlker, ay pardon But-1. Ben de isim söyledim. Ayarımı bozdun ya. Ayrıntılara takılmayalım. Çocuğu gözden kaçırma, hedefe ulaşmak için en önemli şansımız.”

“Postaneden çıkıp markete girdi. Markette biraz oyalanıp son sürat çıktı. Çocuk, çocuk değil çita mübarek! Yetişemiyorum ki...”

“Bu, çocuğun çita olmasıyla ilgili bir durum değil, biliyorsun değil mi İlker? Ay pardon But-1. Kocaman göbeğin buna engel olmuş olabilir mi acaba?”

“Hasan bak, zaten canım burnumda, beni çıldırtma! Seninle konuşmaktan çocuğu gözden kaçıracağım. Hadi ama ya, olamaz, ahhhh!”

“Ne oldu But-1, But-1'ciğiiiim cevap ver lütfen, çocuğa araba mı çarptı. Ne oldu?”

“Elinin körü oldu Kanat-1. Sayende çocuk ortadan kayboldu. Ben de sana laf yetiştireceğim diye ağaca tosladım. Sanırım burnum yok. İçeri göçtü.”

“Beynini de kontrol et ve bir süre gözüme gözükmeye But-1. Tam bir hayal kırıklığısın. Ağaca toslamak da nedir? Neyse ki Kanat-1 mükemmel bir operasyoncu. Yedek planı devreye sokmuştum. Ciğer-1 duyuyor musun? Ciğer-1. Maalesef But-1 işi eline yüzüne, pardon göbeğine bulaştırdı. Sende durumlar nasıl?”

“Takipteyim Kanat-1.”

“Harikasın, söyle bakalım canım ciğerim, çocuk ne tarafa gidiyor?”

“Bir apartmanın önünde durdu. Zile basıyor.”

“Çok güzel. Harikasin Ciğer-1. İçeri girdi mi?”

“Yok, girişten ayrıldı. Yukarı camlara bakıyor. Bir dakika önemli bir gelişme oldu.”

“Ne oldu Ciğer-1? Seni gördü mü yoksa? Ciğer-1, alooo kime söylüyorsunuz? Çatlatmayın insanı!”

“7. kattan sarkıtıldı?”

“Aaa kim, çocuk mu?”

“Ciddi misin Kanat-1, gerçekten mi? Çocuk içeri girmedi dedim ya! Sepet sarkıtıldılar.”

“Çocuk için mi?”

“He Hasan, sepete girecek, onu yukarı çecekler. Son zamanlarda çok moda. Millet merdiven ve asansör istemiyor. Yaşasın sepet!”

“Bak ya, nasıl da komik arkadaşlarım var. Seninle uğraşamayacağım şimdi. Kanat-1 diyeceksin.”

“Çocuk sepete doğru yürüyor.”

“Gözden kaçırma Ciğer-1.”

“Kaçırmam mümkün değil. Resmen parlıyor.”

“But-1’den Ciğer-1’e...”

“But-1 sen gitmedin mi? Bari bu işi de bozma. Senin yüzünden Ciğer-1’in dikkati dağılacak.”

“Aradan çık Hasan. Çocuğun üzerinde ne var Ciğer-1?”

“Kıyafet...”

“Biliyoruz Ciğer-1. Çıplak gezecek hâli yok. Doğru çocuğu mu takip ediyorsun öğrenmek istedim.”

“Üzerinde turuncu, parlak bir mont var. Hayatta gözden kaybolmaz.”

“Montun arkasında ne yazıyor?”

“Sev beni seveyim seni... Tövbe tövbe! Nereden bileyim. Uzaktayım seçemiyorum. Hem ne önemi var? Çocuk gözümün önünde sonuçta. Senin gibi gözden kaçırmadım.”

“Aferin sana Ciğer-1. Gerçekten müthiş bir iş çıkardın. Sana kalsa yanmıştık But-1. Allah’tan Ciğer-1 var.”

“Ya Hasan araya girip durma!”

“Hasan demiyoruz.”

“Öyle mi Hasan? Hasan, Hasan... Sen çok oldun. But-1 olarak komutayı ele alıyorum.”

“Delirdin mi İlker?”

“Evet, şu an delirdim Kanat-1. Ya da en doğrusu Saftirik-1. Çünkü Ciğer-1 ya da yeni ismiyle Angut-1 Ender, marketin çırağını takip etmiş. Markette bu kıyafetten giymiş bir sürü insan vardı. Takip ettiğimiz çocuk da bu renklere yakın giyinmişti. Ender çocukları karıştırmış.”

“Yo olamaz! Bu doğru mu Ciğer-1? Enderrr, cevap ver!”

“Aradığınız Ciğer-1’e şu an ulaşamıyor. Lütfen daha sonra da denemeyin. Mümkünse hiç denemeyin.”

“Ender var ya, seni elimden kimse kurtaramaz!”

“Lütfen operasyon isimlerini kullanalım Kanat-1.”

“Başlarım kanadına İlker. Sinirden tüylerimi yolacağım şimdi. Sizinle operasyon yapanda kabahat. Akşama mekânda toplanıyoruz nasıl olsa, diğerlerine siz hesap verirsiniz.”

Kim mi bu çocuk, sevgili okurlarım? Anlatacağım.

Hayal Sözleşmesi Derneği (Bizim Mekân)

Derneği anlatmadan önce, *Hayal Sözleşmesi ve Hayallerin Ötesinde* kitaplarında anlatılanları kısaca özetlemek lazım. Sıradan bir okul gününde, Türkçe Öğretmeni Eda Güven'in 8-A sınıfına verdiği 'hayal sözleşmesi' projesiyle başladı her şey. Öğretmen o gün bize, hem yakın hem de uzak hayallerimizi yazdırdı. Zarflarımızı bizden aldı. "On yıl sonra buluşup size vereceğim, bakalım hayallerinizi gerçekleştirmiş olacak mısınız?" dedi.

Hayal sözleşmesini bizim için gizemli bir oyuna, muhteşem dostluklara ve uğruna mücadele edecek bir davaya dönüştüren ise Bengisu'nun, "Önce yakın hayalleri gerçekleştirelim," teklifi oldu. Beş arkadaşımızın hayalini gerçekleştirmeye çalıştık. Okul hayatımızın en güzel yılıydı.

Yaklaşık on altı yıl önce başlayan 'hayal sözleşmesi' yolculuğu, ilk iki kitapta okuduğunuz gibi, bizi kocaman bir aileye dönüştürdü. Hayallerimiz, tutkularımız, yüreğimize işleyen sevgimiz giderek çoğaldı. Bir yandan kendi hayatlarımız için mücadele ederken bir yandan da Türkiye'nin her yerinden

çocukların hayallerini gerçekleştirmeye odaklandık. Bu oluşumun bir parçası olmak, hayatımda en gurur duyduğum şey.

Hayal Sözleşmesi Derneğini Kars'ta, Bengisu'nun başkanlığında kurduk. İlk görevimiz de onun öğrencilerinin hayallerini gerçekleştirmek oldu. Tüm süreci Bengisu ve Özlem, *Hayallerin Ötesinde* kitabında anlattılar.

O günden sonra iki yıl geçti. Bengisu ve Ege, iki yıl sonra Kars'tan İstanbul'a döndüler. Artık hepimiz İstanbul'dayız. Sadece Kaan yok. O da yakında gelir.

Derneğimiz imkânları ölçüsünde, yılda sekiz on çocuğun hayalini gerçekleştirmeye çalışıyor. Umarım daha da büyür ve biz, pek çok çocuğun hayalini gerçekleştiririz. Zaten girişteki kovalamaca sahnesi de bu yüzden yaşandı.

Bir çocuğun peşindeyiz. Bu çocuk bizim için çok önemli. Aslında bütün çocuklar önemli. Çünkü onların elinden tutmanın, daha küçük yaşta her çocuğa bir amaç vermenin derdindeyiz. Bunu yıllar önce bizim için Eda Öğretmen başarmıştı. Sıra bizde... Asla vazgeçmeyeceğiz!

Her yıl bu sayede bir sürü hikâyeye birikiyor. Size bu kitapta anlatacağım hikâyeler ise Bengisu'nun sitemizde başlattığı "Bir Mektup da Sen Yaz" adlı çalışmamızdan. Amacımız mektup kültürünü yeniden canlandırmaktı. İyi ki yapmışız. O kadar çok mektup aldık ki... İşte bu anlatacaklarım o mektuplardan seçildi. Bir de 'bizi' anlatacağım. En çok da kendimi... Hikâyemi merak ediyorsunuz, biliyorum.

Gül Sokak, Cevher Apt. No: 29 D: 1. Bir yıldır bu adreste-yiz. Camında küçücük bir tabela var:

HAYAL SÖZLEŞMESİ DERNEĞİ

Tabelayı asarken heyecandan ellerim titredi. Eda Öğretmen'in varlığının da ellerimin titremesinde rolü büyüktü elbette. Birlikte astık. Öğretmenimizin gurur dolu bakışı yüreğimize işledi. Fırsat buldukça uğruyor ve tomurcuklu çayımndan içiyor. Sevgili okur, sen de uğra ve çayımndan iç. Bugüne kadar çay içmemişim, diyeceksin. Öyle böyle değil! (Çok övdüm değil mi kendimi, çayımı içsen az bile bulursun bu övgüleri.)

Her neyse, konuma döneyim. Normalde vardiyalı çalışıyorum. Bir hafta gündüz 8-16 çalışıyorum, bir hafta 16-24. İşten çıkar çıkmaz işyerime yarım saatlik yürüme mesafesinde olan derneğimize geliyorum. Yemeğimi dernekte hazırlayıp yiyorum. Çoğunlukla da burada yaşıyorum. Annem bu durumdan şikâyet etse de mutlu olduğumu gördüğü için ses çıkarmıyor. Çünkü bizimkiler, Anadolu Yakası'nda oturuyor. Babam, emekli olunca Anadolu Yakası'nda ev aldık. Benim iş yerimse Avrupa Yakası'nda.

Derneğimizden önce, günümün neredeyse yarısı yolda geçiyordu desem abartmış olmam. Hatta bir gün metroda yatmışlığım var. Uyuyakalmışım ve metro boşaldığı hâlde kimse beni görmemiş. Annem de garibim, öbür evde kaldığımı düşünüp önemsememiş.

Sabahleyin vatman uyandırdı beni. Her tarafım tutulmuştu. Vücudumun bazı bölgelerinin tutulması bir şey değil de asıl mesele, neredeyse kalp krizi geçirecek olmamdı. Geceyi metroda geçirenler kalp krizi mi geçiriyor, amma da abarttın be Hasan, diyebilirsiniz. Geçirir, vatmanlara uyuyan insanı

itinayla uyandırma eğitimi vermezlerse ilk kurban bile verilir.

İnsan öyle mi uyandırılır canım, o gün bu gündür kendime geledim. Bir insan, iki omzundan bastırılarak, şiddet derecesini tahmin bile edemeyeceğiniz bir şekilde silkelenirse bir daha da kendine gelemez. Tamam, uykumuz ağır ama bu kadar da olmaz. Üç gün ellerim titredi yahu. Bende vatman fobisi oluştu vallahi, korkuyorum. Vatmanı bulup çocukluğuna inmek lazım. Nasıl bir travma yaşamış ki bir insanı öyle sarsarak uyandırıyor.

Galiba kendimi kaybedip mevzuyu biraz uzattım. Of zararlık ne zormuş. Pek çok şeyi anlatmak istiyorsun ama belirli bir sırayla anlatmak gerekiyor.

Evi bize, geçici bir süre için Özlem'in annesi verdi. Özlem'in dedesinden, annesine ve teyzesine miras kalmış bu daire. Bugüne kadar çok güzel gitti, Elçin teyze bizi epeyce idare etti. Ancak Elçin teyzenin kız kardeşi Esin teyze biraz çetin ceviz çıktı. Çünkü hiç de zor durumda olmadığı hâlde, bence fazlaca olan parasına para katmak, yarım kalan Avrupa seyahatlerine yenisini eklemek ya da çeyrek, gram, cumhuriyet altın koleksiyonuna bir de Trabzon burması eklemek için (bu bölümü yazdığım için Özlem beni öldürecek) daireyi kiraya vermek istiyor. Hatta ona kalsa satacak. Hakkıdır elbette. Ekonomiyi biraz toparlayabilsek dernek olarak kiralayabileceğiz. Hatta bizi bir yıl daha idare etse satın alma niyetim var. Çünkü seneye bizim müdür emekli oluyor. Patron onun yerine beni düşünüyor. Müdür olunca maaşım epey artacak ve patron da destek olacak, kendime bir daire satın alabileceğim. Bunu bizimkilerle paylaşamıyorum. Çünkü ola ki bir aksilik

olur da müdür olamazsam her şey boşa gidecek. Bu nedenle çok ama çok gizli bir operasyon yürütüyorum.

Son iki gündür Esin teyze, Elçin teyzeyi de ikna ederek bir emlakçıyla anlaştı. Emlakçı mübarek de bir cevval çıktı, sormayın gitsin. Gece gündüz kiracı adayları getiriyor. Utanmasa beni de kiralayacak, tövbe tövbe! Öyle tutkulu, öyle heyecanlı... Adam için gece gündüz fark etmiyor. Ben de mecburen hiç ruhuma uymayan birtakım planlar yapmak zorunda kaldım.

Sanki İstanbul'da başka ev yok. Görerseniz iki artı bir daire, küçücük. Bir tuvaleti var, yüz kilo ve üstü olanlar giremez. Hadi diyelim ki girdi, çıkamaz. Ama millet nasıl bir yokluk yaşıyorsa, gelen gidenin haddi hesabı yok. Anahtar sadece bende. Özel eşyalarımız var. Kiracılar ben varken gelsinler bahanesini öne sürdüm. Böylelikle kiracı adaylarını görüp ev için kurtarma planları yapabilecektim. Kiralık ilanından sonra bir müşteri geldi bile. Onu size anlatmam lazım. Gerçi bu bir taneyle kalmayacak gibi bir his var içimde. Bakalım nereye kadar dayanacağım.

İlk müşteriler nişanlı bir çiftti, üç hafta sonra evleneceklermiş. Kızı görerseniz, daha girer girmez plan yapmaya başladı: "Ayyy aşkımm, buraya üçlü koltuğu koyarız, buraya televizyon. Şu köşeye de lambader..." Bir salona ve yatak odasına konacak her şeyi sıraladı. Yatağın yönünü bile söyledi. Ama en son söylediği cümle, beni benden aldı. "Tuvalet kâğıtlarını da şuraya koyarız."

Ben doğduğum günden beri gariban çoraplarıma ve gömleklerime yer bulamamışım, millet tuvalet kâğıdına bile yer

düşünüyor. Şahsen çoraplarım ve neresi olursa fırlattığım gömleklerime çok acıdım. Nihayetinde bir sifonla bilinmez diyarlara yolculuk yapan tuvalet kâğıdı; benim emektar, yıllarca kahrımı çekmiş, bazen yanlış iliklenmiş gömleklerimden ve bir türlü eşini bulamadığım, benim gibi yalnızlığa mahkûm çoraplarımdan daha değerli. Vay be!

Baktım bizim dernek elden gidiyor, karnım ağrımaya başladı. Şimdi ne yapacaksın Hasan? Bu kız eve hayalinde yerleşti, birazdan onu gerçeğe dönüştürecek! Çaresizdim. Tam o sırada bir mucize oldu ve emlakçı, telefonu çaldığı için evden çıktı. Zihnimde bir aydınlanma yaşandı ve fırsat bu fırsat deyip harekete geçtim. Boynumu büktüm, kaşlarımı çattım. Öyle acıklı bir tonla, öyle bir hikâyeye başladım ki kendim bile anlattıklarımın inanıp üzüldüm.

Merak ettiniz değil mi? Anlatıyorum. Genç çifte döndüm ve bütün rol yeteneğimi konuşturdum:

“Size bir şey söylemek istiyorum. Emlakçı buradayken konuşamadım. Bakın benim naçizane önerim, bu evi tutmayın.”

Dememle o güler yüzlü, tatlı kız birden vampire döndü. Gözlerini kıstı. Dudaklarını birazdan ısırarak gibi araladı. Korkunç bir ses tonuyla ciyakladı. “Nedenmiş?”

Ensemdeki tüyler ürperdi yemin ederim. Ama kutsal dava için kendimi feda edecektim. Korktum ama kuyruğu dik tuttum. Biraz daha acıklı bir tonla kaldığım yerden devam ettim:

“Çünkü bu ev uğursuz.”

Kız yüzüme tuhaf tuhaf baktı. Az önce tuvalet kâğıdına kadar yerleştirme planı yaptığı evi, hiçbir engel olmaksızın tutacağını düşünüyordu. Ama gözlerindeki hırs, bu anlattık-

larımın yetersiz kalacağını gösteriyordu. Acıklı duruşum yetmeyecekti. Destek kuvvete başvurmalıyım. Kız bir yandan ciddiye alıp almama konusunda düşünürken, nişanlısıyla göz göze geldiler. Bir köşeye çekilip fısıldaşmaya başladılar. Ben de o sırada meseleyi biraz daha etkili kılmak amacıyla hemen İlker'e mesaj attım:

“Beni ara, ne söylersem söyleyeyim sesini çıkarma.”

Hayret, nasıl olduysa İlker beni hemen aradı. Ben de günlerce ikimizin de unutamayacağı bir konuşmanın başlangıcını yaptım. Oysaki İlker Bey'i mesajla uyardım. Ama kendisi kalın kafalı olduğu ve sadece 'ara' kısmı aklında kaldığı için beni perişan etti. Valla kiracılardan daha fazla o yordu. Her neyse, uzatmadan konuşmaya geçeyim. Telefon çalınca hevesle açtım.

“Alo, evet geldiler aşkım.”

İlker'i öksürük tuttu.

“Hasan çıldırdın mı? Benim ben, İlker! Tövbe tövbe. Yokluktan bana mı sarkmaya başladın oğlum?”

“Ah, canım aşkım! Ne kadar da şakacısın.”

“Hâlâ aşkım diyor ya! Bak çarpacağım şimdi bir tane. Ne oldu sana, korkutma beni.”

“Kork bence, ben de korkuyorum.”

“Tövbe, Hasan yine üstü açık mı uyudun? Söylesene, biri seni tehdit mi ediyor?”

“Söyleyemem, görsen çok hevesliler. Büyük ihtimalle evi tutacaklar. Aşkım, lütfen beni bu işe karıştıрма. Bizi ilgilen-dirmez bence. Kendileri yaşayıp görsünler. Biz söylersek yanlış anlarlar.”

“Onları bilmiyorum ama ben Őu an çok yanlış anlıyorum Hasan. Kırk yıllık arkadaşımı tanıyamıyorum. Yazıklar olsun!”

“Ama aşkım!”

“Hâlâ aşkım diyor ya! Allah belanı versin Hasan!”

Ve devamında da size söyleyemeyeceğim derecedeki ayıp sözlerle telefonu kapattı. Numarama devam etmek zorundaydım. Allahtan o sırada telefonum almadı, rezil olurum.

Kız gözünü bana dikti. Ne söyleyeceksin, neyi yanlış anlayacağız bakışı attı. Bakıştan cümle mi ıkartıyorsun Hasan diyeceksiniz, çıkartılır. Bu konuda kadınların eline kimse su dökemez. Benim annem yıllardır derdini kaŐ ve göz hareketleriyle anlatıyor. Babamla sessiz ama derinden anlaşılıyorlar. Daha doğrusu bu durum babamın kolayına geliyor. Annem de nefesini boşuna tüketmemiŐ oluyor. Ayrıca bu sayede evlilikleri kavgasız gürültüsüz devam ediyor. Telefonu hemen kapattım, onlara döndüm:

“Bakın, beni hiç ilgilendirmez ama burası ile ilgili size bir şey söylemem gerekiyor. Daha önce bu daireyi kiralayan bütün yeni evlenecek çiftler ayrıldılar. Düğününüze az kalmış. Abla, böyle sessiz bir eŐ adayı bulmuŐsun, kendine yazık etme. Ben de senin gibi, evin uğursuz olduğu söylemine gülmüŐtüm. Şimdi çok piŐmanım, çünkü ben de niŐanlımdan ayrıldım.”

Kız pes etmiyordu. İnanmamıŐ gözlerle ve kızgın bir yüzle dalga geçer gibi konuŐtu:

“Az önce konuŐtuğunuz kimdi peki, yeni niŐanlınız mı?”

“Valla helal olsun, bildiniz. Yeni niŐanlım. Bu evden de bu yüzden ayrılıyorum. NiŐanlım burada oturmamızı istemiyor.

Bu daire uğursuz. Bu evi kiralarken yaklaşık beş yıl boş kaldığını söylediler. Sizce neden acaba? Emlakçı da size piyasanın altında bir fiyat söyledi, değil mi?”

Salladım, ya tutarsa diye. Kızın bu kez rengi attı. O sırada emlakçı içeri girdi.

“Kusura bakmayın sizi beklettim, işlemlere geçelim ister-seniz.”

Kız, yanında süs diye gezdirdiği nişanlısına bakıp, emlakçıyı da süzdükten sonra, “Biz vazgeçtik,” dedi.

Emlakçı, “Az önce tuvalet kâğıdının yerine varıncaya kadar plan yapmıştınız. Ne oldu beş dakikada?” dedi. Sonra bana şüpheli şüpheli baktı. Vay be, tuvalet kâğıdı onun da dikkatini çekmiş. Ben masumum anlamında ellerimi kaldırdım.

“Çok küçük, bize göre değil,” deyip nişanlısının elinden tutup çıktı. Emlakçı arkalarından koşarken bir cümle duydum:

“Hanımefendi, bu bölgede size göstereceğim iki ev daha var, bekleyin lütfen.”

Sonrasında ne yaptılar bilmiyorum ama ben ilk kiracı adayını başarıyla göndermiş oldum. Yalnız, umarım emlakçı onlara ev bulmuştur, cümlesi birkaç gün kafamın içinde döndü durdu.

Acaba sırada ne var? Ah be Esin teyze, neler yaptırıyorsun bana.

İşte derneğimizle ilgili gelişmeler bunlar. Akşama arkadaşlarla buluşacağız. Onları özlediniz biliyorum ama henüz geleceği anlatmayacağım. Biraz geçmişe gideceğiz. Malum bizim bütün yaşamımızı derinden etkileyen o günleri anlatmazsak pek çok şey eksik kalır.

hayalden Gerçeğe

Onlar, “hayal sözleşmesi” projesiyle hayallerini gerçekleştirmek için mücadele etmeyi, bu yolda birbirlerine destek olmayı öğrendiler. Can yoldaşı oldular, bir ekip oldular.

Hayal Sözleşmesi’nin büyüyen çocukları, artık ulaşabildikleri çocukların hayallerine destek olmaya koşuyor. Amaçları, herkesin çocukluğunu ucundan bile olsa yaşaması, içindeki çocuğu büyütmeyip, gelecekte mutlu birer yetişkine dönüşmesi... Çünkü hayatta her dönemin bir telafisi var ama çocukluğun yok.

Hayalden Gerçeğe, ekibin neşe kaynağı Hasan’ın anlatımıyla eğlenceli bir hikâyeler şölenine dönüşüyor.

ISBN: 978-605-285-835-6

9 786052 858356

tudem.com

f t i @ l tudemyingrubu